

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 868 ²	Μεγάλη Τετάρτη βράδυ 1 Μαΐου 2013 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Βλέπε, χρημάτων ἐραστά»

Απόψε, ἀγαπητοί, βρισκόμαστε στὸ μέσον τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, στὸ μέσον τοῦ **θείου δράματος**. Πολλὰ εἶνε τὰ πρόσωπα ποὺ ἐμφανίζονται σ' αὐτό· ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ἱερεῖς, γραμματεῖς, φαρισαῖοι, Ἑβραῖοι, Ῥωμαῖοι... Πρωταγωνιστῆς εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα στρέφονται γύρω ἀπὸ αὐτόν.

Ἄλλ' ἐὰν ὑπάρχη ἓνα πρόσωπο ποὺ προκαλεῖ τὴ μεγαλύτερη φρίκη, αὐτὸ εἶνε ὁ **Ἰούδας**. Ὁ Ἰούδας ἀνῆκε στὸν κύκλο τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἄκουσε τὴν ὑπέροχη διδασκαλία του, εἶδε τὰ πρωτοφανῆ θαύματά του, εἶδε τὸν ἄμεμπτο βίο του, τὴν ἀγάπη καὶ τὴ στοργή του, ἀφοῦ καὶ τὰ δικά του πόδια ἔπλυνε κι ἀφοῦ καὶ σ' αὐτόν ἔδωσε ἐκ τοῦ ἁγίου ἄρτου. Ὅλα τὰ ἀπήλαυσε. Ἐν τούτοις αὐτὸς ἔγινε προδότης. Ποιὸς τὸ περίμενε;

Κάθε ἄνθρωπος ἀλλὰ ἰδιαίτερος ὁ Ἰούδας ἀποτελεῖ ἓνα μυστήριο. Ὅσο καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε λύσι στὸ μυστήριο αὐτό, ἀγαπητοί μου, ἀδυνατοῦμε. Ρωτοῦν μερικοί: Ἀφοῦ τὸν ἤξερε ὁ Χριστός, πῶς τὸν ἐξέλεξε μεταξύ τῶν δώδεκα μαθητῶν του;... Καὶ πράγματι· ἐμεῖς δὲν γνωρίζουμε τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ **Χριστός** ὡς Θεὸς γνώριζε τὸ μέλλον καὶ τοῦ Ἰούδα, ὅπως γνώριζε καὶ τὸ μέλλον τοῦ Πέτρου. Ἀφοῦ λοιπὸν γνώριζε ὅτι θὰ τὸν προδώσει, **γιατί τὸν ἐξέλεξε;** Κάποιος εὔσεβης καθηγητῆς, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα φοιτητῆς, ἀπάντησε ὡς ἐξῆς.

Αὐθάδης ἢ ἐρώτησις. Ἐνας γιατρὸς ἐξετάζει τὸν ἄρρωστο, προβλέπει τὴν πορεία τῆς νόσου καὶ λέει στοὺς συγγενεῖς: Δὲν ἔχει ζωὴ· δυὸ - τρεῖς μέρες θὰ ζήσει... Καὶ πράγματι σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνει. Εἶνε ὑπεύθυνος ὁ γιατρὸς γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀσθενοῦς; Ὅχι ἀσφαλῶς. Ἐὰν ὁ γιατρὸς εἶνε ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀσθενοῦς, τότε καὶ ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν προ-

δοσία τοῦ Ἰούδα. Ὅπως ὀρθὰ εἶπαν οἱ θεολογοῦντες, ὁ Ἰούδας πρόδωσε ὄχι διότι προφητεύθηκε, ἀλλ' ἐπειδὴ θὰ πρόδιδε γι' αὐτὸ προφητεύθηκε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θέλω ν' ἀπασχολήσω τὴ διάνοιά σας μὲ τὸ τεράστιο αὐτὸ πρόβλημα τοῦ Ἰούδα, ποὺ ἀπασχολεῖ φιλοσόφους καὶ θεολόγους. Κάπου ἄλλοῦ θὰ στραφοῦμε.

* * *

Εἶχε καὶ ὁ Ἰούδας μέσ' στὴν καρδιά του ἓνα σπινθηρα, μία σπίθα εὐγενῶν αἰσθημάτων. Ἄλλ' αὐτὴ ἢ σπίθα ἔσβησε κάτω ἀπὸ τὸν ἄνεμο τοῦ πάθους τῆς **φιλαργυρίας**. Ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ σκεφθῆ, τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὸ «**γλωσσόκομον**» (Ἰω. 12,6-13,29), τὸ κοινὸ βαλάντιο, τὸ ταμεῖο τῆς ἀδελφότητος ἢ ὁποῖα ζοῦσε κοινοβιακά. Οὔτε αὐτὸ ὅμως τὸν ἔκανε νὰ συνεισθῆ. Ἄντι αὐτοῦ συνήθισε νὰ κλέβῃ, συνήθισε στὴν κλοπῆ. Ἐτσι διέπραξε καὶ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τῆς προδοσίας, καὶ μένει στιγματισμένος.

Γιὰ τὸν Ἰούδα οἱ ποιηταὶ καὶ ὑμνογράφοι χρησιμοποιοῦν σκληρὰς λέξεις, ὅπως ἀκοῦμε στὸ τροπάριο «*Ὅτε οἱ ἐνδοξοὶ μαθηταὶ ἐν τῷ νιπτῆρι τοῦ δεῖπνου ἐφωτίζοντο...*». Ἐδῶ ἢ Ἐκκλησία μᾶς ἐφιστᾶ τὴν προσοχή καὶ μᾶς λέει: Προσέξτε πολὺ. «**Βλέπε**», λέει, «**χρημάτων ἐραστά**, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον»· βλέπε, δηλαδή, ἐσὺ ποὺ ἐρωτεύτηκες τὰ χρήματα, αὐτὸν ποὺ ἐξ αἰτίας τῶν χρημάτων ἔφτασε ν' ἀπαχονισθῆ.

Ἡ φιλαργυρία εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγριώτερα πάθη. Καὶ στὴν ἐποχὴ μας ἔχει πάρει τεράστιες διαστάσεις. Οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, ἂν ἐξετάσουμε στὸ βάθος, αὐτὸ εἶχαν αἰτία· τὰ χρήματα, τὰ πετρέλαια, τὰ **ὕλικα συμφέροντα**, δηλαδή τὴ φιλαργυρία.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν μένει εὐχαριστημένος στὰ λίγα, σ' αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς. Ὁ Χριστὸς μᾶς δίδαξε νὰ ζητοῦμε «**τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον**» (Ματθ. 6,11)· **ἂν ἔχουμε τὸ ψωμί**

μας, φτάνει, δὲν χρειάζεται τίποτα περισσότερο. Ἄλλοι, π.χ. στὴν Ἀλβανία, θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους εὐτυχῆ, ἂν ἔχουν ἓνα κομμάτι ψωμί. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ποτέ εὐχαριστημένοι, ἀλλὰ ζητᾶμε ὄλο καὶ περισσότερο. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς δυστυχίας.

Εὐτυχισμένη θὰ ἦταν ἡ γῆ καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε πεινασμένος, ἂν ἐφαρμοζόταν ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ καὶ ζητούσαμε μόνο «*τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον*». Ἄλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν **πλεονεξία**. Γι' αὐτὸ βλέπεις μεγάλες ἀντιθέσεις. Ὁ ἓνας ἔχει χρήματα νὰ ζήσει ἕκατὸ καὶ διακόσια χρόνια, ὁ ἄλλος δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάη. Κι ὁ πλούσιος δὲν δίνει τίποτε ἀπολύτως. Προτιμᾷ νὰ τοῦ κόψης τὸ χέρι παρὰ νὰ ἐλεήσει. Ἀκόμα κι ὅταν βρίσκεται στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, εἶνε τόσο κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα τοῦ χρήματος, ὥστε χαϊδεύει σὰν ἄλλη ἐρωμένη του τὰ χρήματα, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον. Φοβερὸ πρᾶγμα ἡ **φιλαργυρία**, «*ρίζα πάντων τῶν κακῶν*» (Ἀ Τίμ. 6,10). «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον*».

Μάλιστα· αὐτὸ μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός.

Ἄλλ' ἂς ἐπεκτείνουμε λίγο τὸν λόγο. **Ὁ ἄνθρωπος**, ἀδελφοί μου, **πλάστηκε ν' ἀγαπᾷ**. Ἡ ἀγάπη του ὅμως διεστράφη καὶ τώρα ἔχει **ἔρωτες διεστραμμένους**. Δὲν εἶνε μόνο ὁ ἔρωσ τῶν προσώπων· ὑπάρχει καὶ **ἔρωσ χρημάτων**. Αὐτὴ ἡ «*πλεονεξία*», ὅπως λέει ἡ Γραφή, εἶνε «*εἰδωλολατρία*» (Κολ. 3,5), καὶ ἡ φιλαργυρία εἶπαμε ὅτι εἶνε «*ρίζα ὅλων τῶν κακῶν*». Ὑπάρχει ἀκόμη ἔρωσ ἡδονῶν, ἔρωσ σαρκός, ἔρωσ ἀπολαύσεων, ἔρωσ διασκεδάσεων. Ὑπάρχει ἐπίσης ἔρωσ ἀξιωματῶν, ἔρωσ ἐπιγείου δόξης. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ **εὐγενέστεροι ἔρωτες**· ἔρωσ ἐλευθερίας, ἔρωσ δικαιοσύνης, ἔρωσ ἀληθείας, ἔρωσ τιμῆς, ἔρωσ πατρίδος, ἔρωσ γνώσεως, ἔρωσ ἐπιστήμης – διότι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ τὰ μεγάλα καὶ τὰ ὑψηλά. Καὶ τέλος στὴν κορυφή, στὰ Ἰμαλάια, στὶς Ἄλπεις, – ἐκεῖ πλέον δὲν θὰ δοῦμε πολλούς, σπάνιοι εἶνε ὅσοι φτάνουν ἐκεῖ πάνω – εἶνε ὁ ἀνώτερος ἔρωσ, ἡ κορυφή τῶν ἐρώτων, ἐκεῖνος ποὺ ἐξευγενίζει ὅλους τοὺς ἔρωτες. Εἶνε ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος ποὺ ψάλλει ὁ Δάντης στὸ ἔργο του *Θεία Κωμωδία* καὶ λέει· Ὑψιστος ἔρωσ εἶνε τὸ ἀμόρε Ντέι (*amore Dei*), **ὁ ἔρωσ τοῦ Θεοῦ**.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἔρωσ. Τέτοιος ἔρωσ ὅμως δὲν ὑπάρχει στὴν ἐποχὴ μας. Ἄλλοι **χαμηλοὶ ἔρωτες** ὑπάρχουν στὸν κόσμον· καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι διαπληκτίζονται γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἀσήμαντα. Συνεπῶς μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι **ὁ σημερινὸς κόσμος εἶνε ἀν-έραστος**, δὲν ἔχει ἔρωτα. Μικροὺς μόνο καὶ ἀσημάντους ἔρω-

τες ἔχει, ποὺ καταλήγουν σὲ δράματα κοινωνικὰ σὰν αὐτὰ ποὺ διαβάζουμε καθημερινῶς.

Ὁ ἔρωσ τοῦ Θεοῦ! Αὐτὸς εἶνε ὁ ὑψηλότερος ἔρωσ. Διότι **ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ τὸ ὠραῖο**, γιὰ τὴν ὁμορφιά. Καὶ ὁμορφιά ὑπάρχει βέβαια σὲ ὅλη τὴν πλάσι· στὰ λουλούδια, στὰ δέντρα, στὶς λίμνες, στὰ ποτάμια, στὶς θάλασσες, στὸν οὐρανό, στὸν ἥλιο, στὴ σελήνη, στὸ φῶς... Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὠραῖα. Λέει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης· Ἄν συλλέξουμε ὅλη τὴν ὁμορφιά ποὺ ὑπάρχει στὰ κτίσματα, αὐτὴ δὲν εἶνε οὔτε ἓνα μόριο, οὔτε ἓνα μυριοστὸ τῆς ὠραιότητος ποὺ ἔχει ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ τώρα τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ ὁ Χριστὸς ὑμνεῖται ὡς τὸ «*γλυκὺ ἔαρ*», ἡ ὠραῖα ἄνοιξι, καὶ «*ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντα βροτούς*»· ἀπ' ὅλους δηλαδὴ τοὺς θνητοὺς ποὺ παρουσιάστηκαν πάνω στὴ γῆ, ὁ ὠραιότερος εἶνε ὁ Χριστός. Ἔτσι τὸν ὑμνοῦν αὐτοὶ ποὺ τὸν ἀγάπησαν.

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀγαπητοί μου, γιὰ ἀπόψε.

Καὶ τώρα ἂς ἐξετάσουμε καθένας τὸν ἑαυτό του. Νὰ ἐρευνησομε τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας. Νὰ δοῦμε ποιοὶ ἔρωτες μᾶς συγκλονίζουν. Ὁ συνηθέστερος ἐπίγειος ἔρωσ εἶνε ὁ γενετήσιος. Πανσεξουαλισμὸς ἐπικρατεῖ σήμερα στὸν κόσμον. Γύρω ἀπ' αὐτὸν μιλοῦν καὶ γράφουν ὄλοι κατὰ κόρον. Πῶς μπορεῖ ὁ ἔρωσ αὐτὸς νὰ τεθῆ ὑπὸ ἔλεγχον; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, μεγάλος ψυχολόγος, ἀπαντᾷ· «*ἔρωσ ἔρωτι νικᾶται*». Τί θὰ πῆ αὐτό· ὅτι ὁ ἓνας ἔρωσ, ὁ μικρὸς καὶ χαμηλός, νικᾶται ἀπὸ ἓναν ἄλλο ἀνώτερο ἔρωτα, τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τέτοιοι ἔρωτα διεγείρει κατ' ἐξοχὴν ἡ θεία λειτουργία. Γι' αὐτὸ στὴν **θεία κοινωνία** λέμε· «*Ἐθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι...*».

Ἄς ἀγαπήσομε λοιπὸν τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπ' ὅλα τὰ ἀνθρώπινα. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φωτίσει νὰ καταλάβομε τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο νὰ μᾶς κἀνη νὰ αἰσθανθοῦμε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες νὰ πάλουν μὲς· στὴν ψυχὴ μας τὰ μεγάλα καὶ τὰ ὑψηλά. Εἶθε ν' ἀποκτήσομε τὸν θεῖο ἔρωτα, ποὺ μαγνητίζει καὶ ἐνθουσίαζε τοὺς ἁγίους. Ἐμᾶς τοὺς ψυχροὺς τῆ καρδία καὶ νεκροὺς τῆ διάνοια, νὰ μᾶς ἀξιῶση ἐνὸς τέτοιου μεγαλείου. Νὰ μὴν εἴμαστε ἀν-έραστοι σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. **Ν' ἀποκτήσομε τὸν θεῖο ἔρωτα**, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε τὸν Ἰησοῦν Χριστόν· «ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας». Ἄμην.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**